

XI CONFERENCIA DAS PARTES (MONTREAL) PROTOCOLO DE QUIOTO

En Decembro do 1.997 asinábase o chamado protocolo de Quioto no que os países industrializados (anexo I do protocolo) se comprometían a reducir, durante o período 2008-2012, as emisiones de gases de efecto invernadoiro¹ nun 5,2% por debaixo do nivel alcanzado en 1.990. Para a entrada en vigor deste compromiso, o protocolo requería que o mesmo fose ratificado polo 55% dos Estados (obxectivo alcanzado en

"os resultados deste cumio de Montreal non foron de todo negativos: os países asinantes do protocolo téñense comprometido a iniciar as negociacións de novos compromisos de redución para o período 2013-2017"

maio do 2002 coa ratificación por parte de Islandia) e que, ademais, os Estados ratificantes incluídos no anexo I representasen máis do 55% das emisións mundiais. Este obxectivo alcanzábbase en Novembro do 2004 coa ratificación do Protocolo por parte de Rusia. O Protocolo entrou en vigor noventa días despois, o 16 de Febreiro do 2005.

Con esta entrada en vigor tocaba que as partes ratificantes do Protocolo, constituidos a partir de agora en Reunión de Partes (MOP en inglés) empezasen a traballar nos compromisos de redución para o período 2008-2012. Porén, a non ratificación do protocolo por parte de EE.UU (e outros países) e as súas reticencias a calquera acordo ao respecto, obligaron a que, paralelamente a esta primeira Reunión das Partes (na que non están presentes nem EE.UU nem Australia), se teña celebrado tamén a XI Conferencia das partes asinantes do Protocolo (COP-11).

Tendo en conta o punto de partida, con EE.UU, -que representa o 25% das emisións do Planeta-, á cabeza da oposición a calquer compromiso de redución, cabe dicir que os resultados deste cumio de Montreal non foron de todo negativos dende o momento que os países asinantes do protocolo se teñen comprometido a iniciar as negociacións de novos compromisos de redución para o seguinte período 2013-2017, compro-

misos nos que poderán ser incluídos os países en vías de crecemento. Porén, as reticencias dos EE.UU e a súa utilización por outros países para non verse obrigados a maiores reducións, poñen moi lonxe ese obxectivo de redución do 50% ao 70% que o Panel de Expertos das Nacións Unidas para o Cambio Climáti-

co sinala xa hoxe como urxente cando aínda países como España ou Canadá² están un 25% por riba dos respectivos obxectivos de redución deste primeiro período 2008-2012.

Para o ecoloxismo galego, as evidencias do cambio climático son cada vez más firmes e necesitanse obxectivos de redución cada día más drásticos e urxentes. Compre, pois, seguir presionando diante da opinión pública de cara a obrigar aos gobernos e á Administración á aplicación de eficaces medidas para a redución das emisións de gases de efecto invernadoiro. Mais non nos deixemos confundir ao respecto: unha cousa son obxectivos de redución e outra ben diferente os mecanismos disponíbeis para tal redución. No Estado español, e na Galiza, funciona xa exitosamente o mercado do CO₂, mais seguimos apostando por modelos de producción e de consumo con crecientes niveis de emisión: os poucos estímulos para a enerxía solar térmica de consumo diversificado fronte ao crecemento das térmicas disfrazadas, as más das veces, de coxeneración; ou o desmantelamento e falta de apoios ao ferrocarril e ao transporte público fronte á promoción do transporte por estrada son exemplos ben sintomáticos.

Non podemos agardar: compre implicarse, tanto a nivel local como de toda Galicia, na defensa doutro modelo de consumo baseado no aforro e na eficiencia de recursos e enerxía. Non hai outros camiños.

Daniel López Vispo, Secretario Xeral de ADEGA

NOTAS:

(1) Non é o CO₂ o único gas de efecto invernadoiro nem tampouco o de maior potencial específico. Porén, si que é o que se emite en moito maiores cantidades e a el están referidos os factores de equivalencia dos demás gases considerados no protocolo de Quioto: Dióxido de Carbono (1); Metano (21); Óxido nitroso (310); Hidrofluorocarbonos (dende 140 a 11700); Perfluorocarbonos (dende 6500 a 9200) e Hexafluoruro de xofre (23.900).

(2) O obxectivo de España para o período 2008-2012, -en virtude do mecanismo de aplicación conxunta ao que se acolleu a Unión Europea-, quedou fixado nun 15% por riba do nivel de emisións correspondente a 1.990. O obxectivo de Canadá para este mesmo período é do 6%.

©Alberte SP

